

„Invidioșii suferă de succesul altora ca de-o umilință, ca de-o ofensă neiertată adusă slăbiciunii lor.”

- Al. Vlahuță

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IX
Numărul 467
10 - 16 iunie 2020

„Masca” și vaccinul sifonăriei politice în cadență de marș milităresc...

Cezar Adonis
Mihalache

Când directorul institutului de la Timișoara a anunțat identificarea unei posibile structuri de vaccin anti-Covid, autoritățile noastre nu au mișcat nici măcar o hârtie pentru a asigura eventualele viitoare drepturi de proprietate intelectuală și a rămâne „în alertă” pentru certificarea oficială a viabilității vaccinului și,

eventuala formulă este scăpată în afară pentru a o cumpăra apoi „țiplată”... Că asta este esența economiei postdecembriste în managementul politicului nostru tot mai scârbavnic ca mentalitate și interese. Să exportăm resurse, materii prime, poate și formule, pentru a le aduce apoi înapoi, cu dublu folos, bani și capital politic...

După dezinteresul afișat de autorități, a urmat apoi gestul pe care

priviți ca adevărați eroi! Lăudați pentru curajul lor, pentru încercarea de a scurta cu luni bune chiar, dacă vaccinul se va dovedi util, timpul necesar producției în masă (dar ce să ne mai mirăm, am scurtat noi un război cu luni medici, pe acești slujitori bune, iar foloasele le-au căpătat alții, ce mai contează o altă bătălie Hipocrate, pe asistenți, pe îngrijitori, pe toți cei care în pierdută pentru interesele și influențele de piață ale altora, nu?!)...

Au mai trecut câteva săptămâni și cum directorul pe toți medicii României, pe institutului de la Timișoara a toți slujitorii lui Esculap care supraviețuit „autoinjectării”, au făcut și fac minuni în guvernării și-au ameliorat aceste timpuri dramatice! ostilitatea inițială, aceea în care ar fi fost în stare să-i români, cuminte, curat, la facă și un dosar penal. Evident, el nu a devenit astăzi soarta, care s-a suspus comai bun în ochii guvernanților. Nu a fost nici recompensat cu stimulentele pe care a anticovid. A rămas același paria nesăbuit în stricarea unor interese. Dar „protovaccinul” pare a fi suficient de bun pentru ca aceleași clanuri de interese să pună mâna pe el, pe producția lui (și ar fi măcar o veste bună) sau, tot mai probabil, să „scăparea” printre degete spre alte orizonturi...

Un protovaccin suficient de bun pentru a fi transferat spre „cercetare” la Institutului Cantacuzino, crimă nefericită în Minpreluat în 2017 de către MAn, dar care nu a realizat de atunci nici măcar o fiolă din arsenalul pe care îl promoveau guvernării... Că, iar un eveniment ca lansarea poate, și „protovaccinul” de la Timișoara va sfârși „studiat” în vreun sertar, nu interesează și nu contează. Pentru că, în noua „locație”, se vor putea da măcar stimulentele de luptă pe frontul anti-covid, nu?!...

Or, să nu rămânem iarăși (doar) „mască”... Precum la „Roarm” unde, tot militărește, a fost adus un utilaj din China (!) pentru producția de măști! Și unde, din nou evident, nu am venit producători, nu la nivel UE, dar nici măcar minim regional, ci „locali”, pentru 48 de ore, utilajul sucombând fără jenă față de milionul de euro al investiției...

Să-i aplaudăm și pe belgieni, care au adus cel mai frumos omagiu ființei umane, prin umor. Ei au produs cel mai frumos umor de pe pământ. Ei au creat-o pe

Aplauze, lor...

Grid
Modorcea

Primesc de la New York vestea că oamenii se adună în fața spitalelor și aplaudă. Îi aplaudă pe cei care au devenit devotați jurământului lui Hipocrate, pe asistenți, pe îngrijitori, pe toți cei care în halatele lor inconfundabile duc lupta cu pandemia și salvează vieți!

Să-i aplaudăm și noi pe toți medicii României, pe toți slujitorii lui Esculap care au făcut și fac minuni în aceste timpuri dramatice! Să aplaudăm poporul român, cuminte, curat, la locul lui, care și-a acceptat soarta, care s-a suspus comai bun în ochii mandamentelor și măsurilor, care i-au luat libertatea pe care a visat-o, și drepturile pentru care au murit copiii săi.

Dar eu aplaud și poporul american, care a dovedit respect, disciplină și îndrăzneală, cu multă încredere în președintele lor în luptându-se mereu să găsească soluții, combătându-i vehement pe cei de la OMS și pe cei care nu-și arătau fața curată. Păcat că asemenea curaj umanist este umbrat de o crimă nefericită în Minnesota, care reaprinde flacăra segregacionistă, pe fondul escaladării violențelor drijite de mișcarea AntiFa, iar un eveniment ca lansarea în cosmos a unui echipaj uman, premieră NASA-SpaceX, altădată eveniment planetar, trece aproape neobservată.

Îi aplaud pe cei care au fost alături de americani, în primul rând Alianța Free People din Londra, care ne-a oferit luciditate, care ne-a dat științifice despre calea greșită a celor care au vrut să transforme o realitate tragică în farsă, în nebunie, în isterie! Să-i aplaudăm și pe suedezi, care ne-au dat o lecție de înțelepciune, care au urmat calea lor, plină de profesionalism și respect pentru libertățile omului.

Să-i aplaudăm și pe belgieni, care au adus cel mai frumos omagiu ființei umane, prin umor. Ei au produs cel mai frumos umor de pe pământ. Ei au creat-o pe

Corona Lisa, din care eu am făcut un personaj și o carte. Aplaud pe toți cei care în această perioadă nu ne-au mințit.

Îmi aplaud prietenii și pe cei care mi-au fost aproape în toată această singurătate de arest la domiciliu.

Aplaud pe cei care ne-au dat filme de iubire, filme despre viață, despre familie și mai ales despre copilărie, ca „Iep, fetița cu aripi”, „Heidi”, „Fugind către casă” sau „Etienne”, total opuse valului de producții cu violență și sfârșitul lumii!

Americanii ne-au dat multe filme dystopice, dar și cele mai frumoase filme de dragoste și prietenie. Ei sunt cei care au stat și stau mereu cu fața spre viitor, cei care ne pregătesc pentru ce e mai rău, sunt cei care ne avertizează și anticipează dezastrele de care poate fi amenințată omenirea. Sunt simbolul luptei cu răul, cu epidemiile. Spiritul englez este rădăcina acestui sacrificiu măreț. Să-i aplaudăm și pe cei care ne vor binele. Care au făcut bine, cât pot ei să facă. Care și-au păstrat conștiința curată și n-au vrut să facă rău (fiindcă unii au făcut în chiar timpul stării de urgență, vezi cele 33 de dosare penale deschise de DNA). Să luăm model cea mai luminată epocă a omenirii, a istoriei, perioada domniilor lui Henric al VIII-lea și Elisabetei I, fiica sa, recte Dinastia Tudorilor, care a consolidat cea mai strălucită civilizație a Angliei și a lumii, și când? În timpul unei cumplite molime numite „suda engleză”, care s-a abătut în valuri asupra Angliei și a Europei, în intervalul 1485 – 1551. În timpul acestei boli însă, „boala sudorii”, Regatul Unit a prosperat, a creat o nouă religie, anglicanismul, a ajuns cea mai puternică țară a lumii, fiindcă a învățat să se lupte cu molima.

Să învețe și conducătorii României această lecție. Și îi vom aplauda. Eu îi aplaud de pe acum, fiindcă am speranță. Speranța în viață mi-e întregă. Speranța în viitor. Într-un viitor mai bun.

poate, demarare producției. Aparent a fost doar o altă dovadă a felului în care cercetarea este privită în România... Cu neîncredere și chiar reticență... De parcă nu doar cercetarea ar fi cenușărea sistemului bugetar, ci însuși cercetătorii, „niște” specialiști, nu-i așa?, care doar își fac de lucru, și mendele, ar zice unii, pe banii statului... De parcă oamenii aceia nici măcar nu aveau dreptul să spună că au studiat și poate au și finalizat ceva cu adevărat măreț pentru timpurile și conjunctura de acum... O informație împinsă chiar spre zona de posibil „fake news”, acest instrument tot mai pervers în felul de a fi folosit pentru a semăna chiar „fake” -uri de aceea căroră nu le convine ceva. Mai ales acel „ceva” descoperit și fabricat în România... Și nu pentru că autoritățile noastre ar fi pradă unei neîncredere generalizate în posibilitatea de a se realiza ceva nou, unic, aici, în aceste vremuri, ci pur și simplu din interese meschine, mercantile... Pentru că, dacă nu se poate importa, pentru a se fura, sistemic, nu interesează... Sau interesează, dacă

cercetătorul, având două filoane ale rostului său, menirea de a fi util semenilor și fibra sa ca parte a unei națiuni ce a dat lumii mari soluții medicale, l-a făcut, nu pentru a epata, ci pentru a arăta ca are încredere în ceea ce s-a realizat în cadrul institutului timișorean.

Și da, abia vestea că acesta și-a administrat prototipul vaccinului i-a pus în mișcare pe oficialii noștri din Sănătate! Dar nu în sensul de a fi deschis ochii, poate chiar suntem în faza unei posibile intrări pe o nișă de producție, ci pentru a da cu „nechibzuitul” șef de institut de pereții iresponsabilității. Poate doar Nicolae Paulescu să mai fi fost, în timpurile lui atât de desconsiderat, dar, atenție, nu din cauza realizării lui epocale, ci pe fondul unor considerente, și analize „clinice”, legate de „semeția” și sănătatea noneugenică (!) a unei anumite seminții...

Și nu doar ca o simplă paralelă, astăzi, la săptămâni bune de la gestul directorului de la Timișoara, trebuie să amintim că, în Rusia, alți „nesăbuiți” ce și-au administrat prototipurile unor vaccinuri anticovid sunt

COVID-19: Recesiunea în economia mondială și consecințele pozitive în schimbările climatice

Galina
Martea

În istoria omenirii permanent se produc schimbări atât pozitive, cât și negative, iar, în rezultat, efectele schimbărilor sunt de așa natură că modifică nu numai tradițiile sau cursul vieții sociale, dar în același timp reface comportamentul și deprinderile individuale ale cetățenilor în anumite acțiuni și ipostaze. O asemenea schimbare radicală s-a produs la începutul anului 2020 odată cu apariția așa numitei pandemii COVID-19, iar existența umană a devenit o provocare reală și cu accente destul de defavorabile în modul de a supraviețui în continuare.

Bineînțeles, omul va trece și peste acest deznodământ nefericit așa cum a reușit ca de fiecare dată să înfrunte greul schimbărilor parvenite, găsind diverse metode de salvare și de îmbunătățire a situației existente, însă nenorocirea în cauză este extrem de dură pentru moment care numai în trei luni de zile a provocat deja pierderi umane de peste 252 mii de persoane și numărul bolnavilor de coronavirus fiind de 3,56 milioane persoane.

Firește, omul încetul cu încetul se acomodează și la această pandemie letală care ar putea dura și ani de zile, acceptând toate măsurile de precauție impuse de autoritățile naționale, Organizația Mondială a Sănătății, însă tragismul real pentru existența omenirii în continuare este cum va supraviețui în condițiile unei recesiuni economice globale (premisele fiind stoparea activităților sociale, stoparea temporară sau pe un termen necunoscut prin nefuncționarea activităților umane din sfera producției, distribuției și consumului bunurilor materiale și serviciilor; stagnarea afacerilor, activităților și interdependențelor economice la nivel macro- și microeconomic) când aceasta deja se resimte destul de pronunțat și este într-un declin enorm din cauza de stopaj al activităților economice naționale ale multor țări, fenomenele fiind prezente pe scăderea producției, reducerea investițiilor, creșterea șomajului, devalorizarea valurilor

naționale/europene etc. În acest moment statele cu economie dezvoltată, cât și cele cu economie în curs de dezvoltare sunt foarte mult preocupate de consecințele reale ale acestei pandemii, cheltuielile financiare pentru stoparea sau diminuarea acesteia fiind de proporții enorme. La ziua de azi sistemul economic global se confruntă cu o criză nespuse de majoră din ultimul secol, însă consecințele de viitor pot fi și mai dezastruoase în toate domeniile de activitate publică, dar mai ales în domeniul sanitar destinat ocrotirii și îngrijirii sănătății cetățenilor; în domeniul financiar ce ține de organizarea finanțelor, circulația banilor și a creditelor etc; în domeniul serviciilor publice unde acțiunile sunt prevăzute în a satisface sau a răspunde la necesitățile sociale ale individului.

Epidemia COVID-19 este un subiect ce ține de sistemul sanitar, dar care, la rândul ei, a creat dificultăți enorme întregului sistem economic mondial, sistemului monetar mondial, cât și sistemului politic mondial și european unde respectiva criză a stimulat și mai mult năzuințele pentru extrema dreaptă, populisti. În consecință, securitatea sanitară și financiară a omenirii pentru o anumită perioadă de timp este pusă sub semnul întrebării sau, mai degrabă, sub semnul real al incertitudinii unde existența umană va deveni tot mai dificilă în a supraviețui. Epidemia actuală de coronavirus a pus în genunchi, în primul rând, sistemele sanitare ale tuturor țărilor care fac un efort enorm de a face față acestei catastrofe umane, iar finanțele publice destinate acestui sector sunt extrem de enorme atât pentru ziua de azi, cât și pentru un viitor necunoscut. Astfel, sistemele sanitare ale tuturor țărilor trebuiesc investite cu mijloace financiare la maximum, pentru că numai în așa mod ar putea fi evitată stoparea pandemiei, ca mai apoi și economiile naționale să fie capabile de revitalizare, inclusiv evitarea colapsului integral al recesiunii mondiale. Parcursul ar putea fi destul de lung, dar omul, după cum știm, este capabil de orice invenție și de orice acțiune ce poate distruge sau construi viața din acest univers.

Omul a fost acel care a realizat cu mult suc-

ces dezvoltarea umană și socială, în rezultat, prin știință a dezvoltat până la cele mai avansate limite industria informațională, tehnologia de prelucrare a materialelor și resurselor naturale, recurselor de muncă etc, ca mai apoi, în unele cazuri, prin această dezvoltare excepțională să se contribuie la distrugerea sau modificarea climei terestre, în rezultat având loc schimbări climaterice enorme cu o încălzire globală de până la 1,5 grade Celsius, această încălzire devenind tot mai activă din cauza acțiunilor umane unde prin prelucrarea resurselor naturale, a combustibililor minerali etc., se elimină în atmosferă într-o cantitate destul de mare dioxidul de carbon. Fiind așa, se menționează faptul că acuma odată cu pandemia de COVID-19 și cu stoparea totală sau parțială a activităților umane în sectorul industriei și de prelucrare a materialelor naturale, mai ales în industria combustibililor fosili și a turbei, s-a constatat că și schimbările climatice și-au revenit puțin în sensul pozitiv al cuvântului. Deci, e de semnalat că orice schimbare își are laturile sale pozitive și negative, dar firește nimeni nu-și dorește ca în lumea umană să bântuie boli sau epidemii de diverse tipuri numai pentru a proteja mediul planetar de efectele negative, nu nicidecum, protejarea climei poate fi realizată de către om în condiții de permanentă responsabilitate și respect față de mediul înconjurător, față de universul în care trăim. În cazul dat probabil nu ar fi omenesc sau politicos de specificat faptul că pandemia în cauză a produs și efecte pozitive corespunzătoare în sistemul climateric, însă studiile recente realizate în domeniul ecologiei și al mediului demonstrează acest lucru.

Conform unor cercetări efectuate de Agenția Spațială Europeană și de NASA se indică că în aceste luni de izolare a oamenilor și de înghețare a economiilor și activităților umane în legătură cu epidemia de COVID-19 este o scădere majoră a poluării și a procentului de emisie în atmosferă a dioxidului de azot (NO₂), mai ales în regiunile industriale chinezești unde limitele se înscriu între 10-30 la sută. Însă un alt studiu realizat de Centrul de Cercetări pentru

Energie cu sediul în Finlanda specifică faptul că pe parcursul lunii februarie s-au înregistrat reduceri de CO₂ cu aproximativ 25 la sută în raport cu perioada anului precedent, aceasta fiind considerată la nivel global o micșorare de șase la sută. Astfel concluziile pot fi: tot ce se întâmplă în această lume este din cauza omului, precum și apariția acestui virus necunoscut, acestui dușman invizibil numit Coronavirus, care s-ar presupune că a fost elaborat în condiții de laborator. În cele din urmă, pandemia globală de coronavirus a afectat nespuse de dur economia globală, în mod aparte economia țărilor dezvoltate; iar protecția climei pentru moment se regăsește fericită în limitele pozitive ale procesului.

Pentru a rezista la recesiunea economică cauzată de pandemia COVID-19, dar și în lupta împotriva acestei pandemii, statele dezvoltate, statele slab dezvoltate, statele în curs de dezvoltare recurg la diverse metode și practici de guvernare doar pentru a soluționa cu succes problemele parvenite în cadrul țării. Spre exemplu, în salvarea situației de criză Banca Centrală a Statelor Unite tinde să pună în practică o politică de extensiune monetară; pe când Germania pentru a împiedica ruina economiei în condițiile de criză pandemică acordă 750 de miliarde euro pentru păstrarea locurilor de muncă ale angajaților și susținerea mai multor întreprinderi de a nu falimenta în perioada respectivă, aceasta fiind o alocație extrem de mare, dublă față de bugetul federal din acest an; Franța dorește ca numai în lupta contra epidemiei să rezerve un fond cu destinație specială în valoare de 500 miliarde de euro; iar majoritatea țărilor care se confruntă cu epidemia de coronavirus pun în aplicare măsuri urgente de a proteja populația, angajații, întreprinderile prin acordarea de subvenții salariale și de șomaj, eliminarea sau amânarea pe o perioadă anumită a taxei pe valoarea adăugată etc; Uniunea Europeană, la rândul ei, prin normativele sale, încurajează țările membre să acorde asistență instituțiilor și societăților comerciale pentru a produce efecte pozitive față de deficitele de lichidități sau

alte necesități, și evident ajută enorm țările Europei cu fonduri financiare destinate în lupta și contracararea epidemiei existente. Însă, cu toate aceste acțiuni întreprinse, oricum criza financiară mondială este deja destul de prezentă în viața tuturor țărilor, iar bursele de valori care sunt și piețele globale de active din ultimii ani sunt la fel de afectate ca și alți factori economici din cadrul economiei globale.

Bursa de valori, fiind considerată ca cea mai însemnată componentă a pieței de valori, la ziua de azi este destul de afectată (cele mai importante burse europene și-au redus foarte mult valoarea – exemplu, bursele de valori din Paris, Londra, Frankfurt s-au micșorat în jurul la patru la sută; acțiunile Airbus au scăzut de până la 12,7 la sută; Tokyo cinci la sută, în linii generale, pandemia actuală a provocat pagube enorme tuturor bursei de valori din lume) care, la rândul ei, afectează prețul acțiunilor pe piețele bursiere și piețele libere. Un alt capitol nespuse de important în economia tuturor statelor este valoarea Produsului Intern Brut (PIB) – indicator macroeconomic care exprimă suma valorii de piață a tuturor mărfurilor și serviciilor destinate consumului și produse în toate ramurile economiei naționale din cadrul unei țări în decurs de un an. Reieșind din definiția că PIB-ul este format din investiții, consum, importuri și exporturi, atunci ne putem imagina destul de ușor cum acesta se regăsește în condițiile de criză sanitară cauzată de pandemia COVID-19 – conform unor estimări pentru anul 2020 ar fi, spre exemplu, că PIB-ul Italiei ar putea ajunge la o scădere de până la nouă la sută, PIB-ul Spaniei cu o reducere de până la 13,6 la sută, PIB-ul Germaniei o micșorare de până la 6,3 la sută, PIB-ul Statelor Unite numai în trimestru întâi s-a micșorat cu 4,8 la sută, PIB-ul Franței în jurul a 7,2 sau opt la sută; iar pentru zona euro, și anume în cele 19 state unde există moneda unică, FMI estimează o reducere a PIB-ului de 7,5 la sută.

-urmăre în pagina a 4 a -

COVID-19: Recesiunea în economia mondială și consecințele pozitive în schimbările climatice

- continuare din pagina a 3 a -

Criza economică globală cauzată de pandemia COVID-19 se resimte extraordinar de mult și pe piața muncii unde șomajul a ajuns deja la cote înspăimântătoare, numai în SUA între cifra de 26 și 30 milioane de salariați sunt deja fără un serviciu, iar rata șomajului ar putea ajunge și până la 16 la sută; în Spania șomajul ar putea ridica cote de până la 21,7 la sută; în Italia, Germania, Franța, precum și în alte state rata șomajului se preconizează de a fi în limite șocante – urmările fiind decalajul dintre cererea și oferta forței de muncă, de stagnare temporară a afacerilor private și activităților publice. Starea de lucruri actuală ar putea fi de lungă durată care, la rândul ei, ar putea cauza modificări enorme și în comportamentul oamenilor prin care se exprimă viața psihică.

Astfel, țările dezvoltate cu o stabilitate economică de până la pandemie și cu o administrare echilibrată ar putea trece mai ușor prin această recesiune și schimbare majoră în viața individului, însă țările în curs de dezvoltare și cu o administrare mai puțin sănătoasă s-ar putea confrunta cu probleme majore atât în aspectul moral al oamenilor, cât

și în procesul decizional de salvare a situației existente la ziua de azi și cea de viitor.

Dacă să ne referim la Uniunea Europeană, aceasta realizează mari eforturi în elucidarea situației în cauză, distribuind mijloace financiare impunătoare (15,6 miliarde euro) tuturor partenerilor săi pentru a combate criza sanitară cauzată de COVID-19. Iar pentru a încuraja cooperarea globală în domeniul cercetărilor științifice în a produce vaccinuri și medicamente corespunzătoare anticoronavirus, cât și în diagnosticarea bolii, Uniunea Europeană de comun acord cu Organizația Mondială a Sănătății va efectua din data de 4 mai a anului curent o conferință internațională în scopul obținerii unei finanțări inițiale de 7,5 miliarde euro pentru punerea în acțiune a acestui proiect. Se fac eforturi mari din partea tuturor țărilor, din partea tuturor organismelor internaționale, se pun în acțiune fonduri financiare extrem de impunătoare în salvarea crizei sanitare și economice provocată de pandemia COVID-19.

Pandemia COVID-19 a produs o adevărată lovitură în viața oamenilor, o adevărată tensiune pentru economiile tuturor țărilor, consecințele fiind active în recesiunea economică globală pe un termen necunoscut. Dacă pe parcursul ultimului

secol au existat diverse tipuri de epidemii, crize și recesiuni cu urmări care au fost soluționate în câțiva ani, atunci criza actuală cauzată de coronavirus se presupune că va fi o manifestare cu mari dificultăți economice, sanitare, politice, sociale unde perioada de tensiune sau, mai bine zis, perioada de recesiune ar putea dura și până la zeci de ani, efectele fiind devastatoare pentru sectorul privat (comerț, afaceri) din motivul că bugetele statale nu vor mai avea bani suficienți pentru susținerea acestuia reieșind din faptul că majoritatea țărilor pe lângă problemele actuale parvenite au și datorii publice enorme din trecut, iar sistemul de sănătate va trebui să devină un sector prioritar unde statul va fi obligat să aloce mijloacele financiare enorme pentru a acoperi toate necesitățile de salvare și protecție a cetățenilor în combaterea pandemiei care ar putea dura și ani de zile până la obținerea unui vaccin; sectorul turismului își va încetini activitatea pe o perioadă necunoscută chiar și dacă vor fi ridicate măsurile de precauție pentru populație (turismul aducând până la pandemie venituri nespuse de mari în bugetele țărilor precum Italia, Spania, Grecia, Portugalia etc); sectorul aviației de asemenea va fi într-o dilemă mare care cu

greu își va restabili veniturile financiare în raport cu perioada de până la pandemie; piața muncii va avea consecințele sale destul de grave în spațiul economic unde șomajul în masă își va spune cuvântul ferm în decalajul dintre cererea și oferta forței de muncă; devalorizarea valutei, decăderea costului la petrol etc, precum și întregul set de măsuri economice luate în scopul combaterii inflației, al corectării dezechilibrului balanței de plăți va duce spre deflație; iar prin aspectul de protecție națională a cetățenilor și a securității fiecărui stat, acest lucru poate duce la destrămarea chiar și a Uniunii Europene și la stoparea procesului continuu de globalizare unde accesul la libera circulație de mărfuri și a bunurilor materiale, a investițiilor în afaceri, a forței de muncă va fi foarte limitat; pe când procesul migratoriu cu siguranță că se va reduce esențial; în rezultat, se pot produce conflicte sociale din cauza neajunsurilor materiale și financiare ale cetățenilor.

Efectiv, realitatea se preconizează de a fi destul de tristă, însă omul va trebui să se obișnuiască cu toate aceste dificultăți, iar pentru a reveni la normalitate omul va trebui să promoveze principiul solidarității dintre țări, dintre grupări sociale pe cele mai umane forme ale

conviețuirii. Numai în așa mod se va depăși criza actuală sanitară și financiară, iar omul va trebui să devină cât mai înțelept, având capacitatea de a stăpâni în modul cel mai inteligent esența legilor fundamentale ale naturii și ale rezistenței umane. Prin urmare, viața trebuie să meargă înainte, iar economiile țărilor, economia globală să înfrunte greul acestei pandemii cât mai repede în ciuda condițiilor destul de dificile, în ciuda măsurilor de precauție care pentru moment stopează activitatea umană. În contextul dat, Ursula van der Leyen, Președinta Comisiei Europene, redă destul de clar situația în cauză, astfel afirmând: „Pandemia ne testează pe toți. Aceasta nu este doar o provocare fără precedent pentru sistemele noastre de sănătate, ci și un șoc major pentru economiile noastre...”. Așa fiind, unica soluție pentru omenire este ca aceasta să accepte realitatea instaurată, să accepte greul care este la ziua de azi și care încă va urma din punct de vedere financiar, sanitar, politic, social, moral; iar lupta pentru un trai decent și civilizată să urmeze continuu și să fie o călăuză nobilă în drumul vieții.

Wuhan sau New York?

Corneliu
Vlad

Tată că traiectoria planetară a pandemiei se prelungește în imaginar, întrebărilor care își așteaptă răspuns li se adaugă mereu altele, pământeni, de la omul de pe stradă supus restricțiilor până la cei din vârf, care dețin puterea și cunoașterea, decid sau evaluează, dar nimeni nu poate ocoli o întrebare: Cum va arată lumea de mâine? Asemenea lumii de azi, dar mai rea, spun pesimiștii. Mai bună, căci în urmă cu cinci secole, pe grozăviile „ciumei negre” s-a ridicat Renașterea, îi contrazic cei ce întrezăresc viitorul în culori luminoase. Deocamdată însă, „Lumea-i cum este/Și ca dânsa suntem noi”, reamintește poetul.

Politologii sunt, și ei, în febra căutărilor și formulării ipotezelor. Adevărul la îndemână oricui este că lumea de mâine va fi altfel. Până aici (aproape), toată lumea este de acord. Dar cum „altfel”, în mod

concret? Trebuie pornit – apreciază politologul Igor Ivanov, fost ministru de externe al Rusiei – de la faptul că „pentru prima oară în memoria care s-a păstrat a omenirii, lumea se confruntă cu o amenințare comună”, ceea ce face ca această amenințare să impună a fi anihilată tot împreună. Lumea – constată autorul rus – trebuie să înțeleagă că ierarhia amenințărilor la adresa securității globale se schimbă rapid, prioritățile securității reclamă modificări fundamentale, securitatea națională nu mai ține doar de capacitățile militare. Tradiționalele (din păcate) instrumente de garantare a securității, fie ele chiar rachete nucleare și indiferent ce fel de alte arme supermoderne, sunt neputincioase în fața pandemiilor, schimbărilor climatei, migrației necontrolate și altor sfidări, care, cu siguranță, vor apărea într-un viitor mai mult sau mai puțin apropiat, constată el.

De aceea, în mod logic, resursele trebuie redirecționate radical către

știință, educație și medicină.

Intenții nobile, dorințe frumoase, proiecții generoase, dar pentru o realitate care nu dă semne că e pregătită să le preia și să le asimileze. Conflictele militare din diferite părți ale globului n-au încetat, ci, mai mult, apar noi fronturi de înfruntare, cum este încercarea de forțe geopolitică tot mai ascuțită dintre SUA și China, organizațiile internaționale se dovedesc, mai mult decât oricând, inactive, ineficiente, contestate în asemenea situații-limită și – lucrul poate cel mai grav, statele lumii – și în primul rând marile puteri – nu reușesc să găsească un numitor comun al conlucrării și acțiunii comune. Drept care, fostul ministru rus reamintește propunerea constant repetată de Moscova privind lansarea unei inițiative comune a membrilor permanenți ai Consiliului de Securitate al ONU pentru gestionarea colectivă, în solidar, a flagelului și pentru schițarea cadrelor unei noi ordini mondiale, așa cum s-a în-

tâmplat după al doilea război mondial, când pe ruinele carnagiului a apărut ONU. Este oare omenirea astăzi mai puțin înțeleaptă decât în urmă cu 75 de ani?

„Să-i lăsăm pe epidemiologi, sociologi, politologi, psihologi, economiști și alți experți să dezbată strategiile și tacticile ofensive și defensive pe diferite fronturi”, să punem capăt „bătăliei narativului” pe teme de originii și culpabilităților sau ale prezumtivilor câștigători și perdanți ai crizei pandemice, pentru ca statele, organizațiile internaționale, multinaționalele, societatea civică etc. să-și reunească forțele și eforturile pentru revenirea la normal a vieții pe Planetă – apreciază politologul Andrei Kortunov, directorul general al Consiliului Rus pentru Probleme Internaționale. El merge și mai departe decât acest îndemn și reamintește de ideea lansată la jumătatea anilor '50 de sociologul Pitirim Sorokin și economistul John Galbraith, consacrată ca “teoria convergenței” între cele

două sisteme socio-economice opuse care domină eșichierul mondial – democrația liberală și autoritarismul eficient. Ideea pare irealizabilă, dar politologul rus și-o argumentează cu o întrebare dramatică, existențială: „Alegi să supraviețuiești într-un Wuhan autoritar sau să mori într-un New York al libertății?”

Politologilor li se îngăduie orice fel de proiecții. O alternativă la varianta avansată de Kortunov propune, între mulți alții, incitantul scriitor francez Michel Houellebecq: „Nu ne vom trezi, după izolare, într-o lume nouă; va fi aceeași, puțin mai rea”.

Așadar o lume oarecum diferită, dar tot a izolării. Scriitorilor li se îngăduie și cinism.

Ghimpele Națiunii Dor de nesupunere...

Cezar Adonis
Mihalache

Să n-ajungem să ne fie dor de nesupunerea de altădată... Să nu ne trezim jinduind ca nimeni alții la nesupunerea, fie ele și mascate, din vremurile de odinioară... Din timpurile în care cenușii, uniformizarea erau sfruntate măcar printr-un rătăcit semn de carte, măcar printr-un gest ascuns, măcar printr-un mesaj pe care numai noi, în propriile intimități de exprimare și revoltă, îl puteam pricepe... Dar, mai ales, să nu ajungem să ne fie dor de nedorul din aceste zile... Căci, este cutremurătoare ușurința felului în care nici măcar nu am fost ruși, ci singuri ne-am schilodit toate acele semne de carte, toate acele puncte-reper, toate acele ghilimele de neastâmpăr, de îndrăzneală... Pe care nu mai îndrăznim a le strecura nici măcar ca îndoite semne între paginile vieții când „lecturile” ne sunt grosolan smulse...

Aceste luni de pandemie ne-au arătat că nu știm să ne adaptăm; ci doar să ne supunem... Că nu

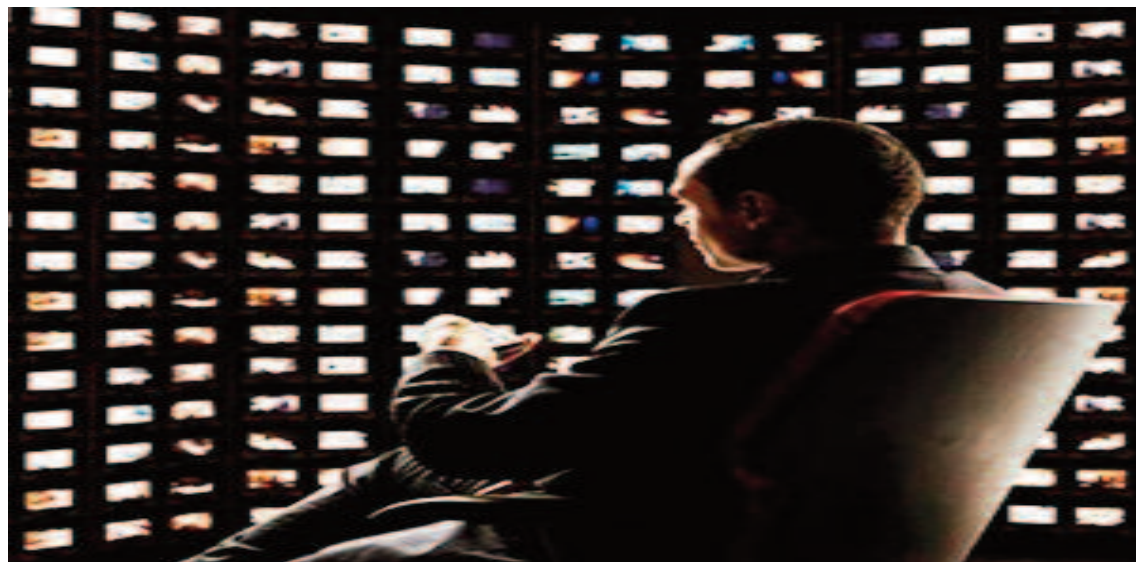
există nu un oarece semn de aproximare între ele, ci un singur reflex. Și nu cel de conservare a ceea ce am avut, nu cel de protejare a ceea ce ar fi trebuit să transmitem celor ce vor veni după noi, ci unul „de

răului prin care avem dreptul și trebuie să ne exprimăm, inclusiv ca alegeri... Iar prin aplecarea orbească în fața a tot ce, nu-i așa?!, nu ne face rău, doar mai punem încă o pecete a acceptării a priori

tu celor uciși de epidemie este insignifiant față de procentul uriaș al libertăților pe care le-am cedat. Și care aparent vor putea fi cândva recuperate... Doar că aceia care ar putea să o facă sunt tocmai cei ce cresc lângă

lângă scanerele ce nu ne mai sunt împinse în frunțile plecate, ci ne „sfredelesc” de la o distanță care să ne dea, culmea, o suficientă stare de nepăsare prin iluzia nonintruziunii, dacă iscălim în registrele teraselor nume și numere de telefon, fie ele și inventate (pentru că, în fond, nu ne deranjează, putând „mima” toate acestea), ce va fi oare când toate acestea vor fi deja parte a comportamentului nostru uzual?...

Or, să n-așteptăm ziua în care doar vom mai consemna dorul de dorul de nesupunere de acum... Să nu așteptăm până în clipa în care vom fi izbiți de un reproș pentru lipsa unei măști ori pentru una strâmb atârnată, să nu ne mai tot spălăm pe mâini și de întrebările pe care avem dreptul să ni le punem... Când amprente acceptării necondiționate vor fi prea adânc „săpate” în mentalul nostru va fi deja prea târziu, chiar dacă, privind „din afara” acestui timp epidemic, toate lunile de boală vor reprezenta doar firimituri din firimituri de grăunțe sfărâmate...

supraviețuire” prin supunere... Nici măcar cedare, nici măcar acceptare, ci doar supunere...

Sigur, nu este nimic rău în „procesul” de termoscanare... Nici în cel de preluare a datelor când vrem să mergem la terase... Dar, dacă nu există (încă) răul vizibil, palpabil, nu înseamnă că așa trebuie să fie... Pentru că printr-o supunere irațională rupem balanța binelui și

la nivelul subconștientului, lăsându-ne „crotați” cu abuzul unora de a ne impune o altfel de „normalitate”, poate chiar ca „drept” al dreptului și drepturilor noastre selectate...

Epidemia a ucis este adevărat... Noi însă am linșat de-a dreptul principii, libertăți, repere ce nu pot fi măsurate, approximate, justificate... La nivelul de dincolo de noi, ca indivizi, ca grupuri, cetății chiar, procen-

noi cu masca acceptării (apoi a supunerii) pe față, cu termoscanarea la tâmplă la orice „poartă”, cu nebănuite „crotale” ce le sunt implementate în subconștient ca firească, normal, igienic, sanitar, moral, selectiv... Iar dacă astăzi vedem oameni ce poartă măști „sanitare” și acolo unde nu este nevoie (fie și „pe sub barbă”, tot despre un „crotal” vorbim), dacă trecem deja nepăsători pe

Na-vă măști!

Ovidiu M.
Curea

„Stați în casă!”, recomandarea transformată ulterior în ordin impus cu forța poliției a fost înlocuită cu ordinul impus tot cu poliția „Purtați mască!”, ordin care la început fusese doar o recomandare. Deci, să recapitulăm: în vremea „stării de urgență”, purtatul măștilor care să acopere gura și nasul era doar o recomandare făcută de oficialități și autorități în scopul protejării noastre, a poporului neștiutor. Recomandarea venea ca o manifestare a bunăvoinței și grijii profunde manifestate de conducători față de populația țării. Ieșitul din casă fără bilet de voie, nu mai era o simplă recomandare, era un ordin, iar nerespectarea ordinului era sancționată ca o contravenție sau chiar ca infracțiune.

Totul, bineînțeles, în spiritul aceleiași griji față de populația țării din care o bună parte era considerată inconștientă față de pericolul la care se expunea și pe care îl putea provoca și altora.

A trecut apoi „starea de urgență” (că nimic și nimeni nu este veșnic) și am intrat într-o stare mai cumsecade, în „starea de alertă”. Aici lucrurile s-au întors pe dos. Ceea ce era

starea de urgență când purtatul măștilor s-ar fi impus mai mult decât în starea ulterioară de alertă, pe piața internă nu existau suficiente măști. Cele care se fabricau în România se exportau pe

peam pâinea. După ce piața externă s-a săturat de măști, Coronavirusul s-a mai înmuiat, iar măsurile de protecție s-au relaxat, producția noastră de măști nu a mai avut căutare în

care nimeni nu mai are ce face. Și ce să facă atunci băieții noștri deștepți din comerț cu sumedenia de măști, cu milioanele băgate în ele. Simplu. Cer sprijinul statului să îi ajute, „că d-aia e stat” vorba lui Conu Leonida. Și statul îi ajută și dă o ordonanță, că nu-i este greu, în care obligă toată lumea la purtarea măștilor, după ce, bineînțeles, și le procură. „Să le poarte că d-aia au fost făcute și d-aia au fost achiziționate. Nu țipați voi în vremea stării de urgență că n-aveți măști?”. Na-vă măști, purtați-le până o să vă săturați de ele, până o să vă sufocați și o să scoateți limba de un cot. Până în iulie, până în august, până în septembrie sau mai încolo, până s-or termina din farmacii. Alo, vedeți că o mască nu e bine să o purtați mai mult de patru ore, că devine nocivă pentru sănătate. După patru ore aruncați-o și cumpărați alta. Nu e bine să o spălați pe cea veche că e plină de microbi care nu se lasă duși.

considerat cel mai periculos în starea de urgență, ieșitul din casă, și era penalizat prin lege cu amenzi de până la 20 000 de lei, devine acum benign și este îngăduit printr-o altă lege.

În mod firesc, recomandarea binevoitoare cu purtatul măștilor ar fi trebuit să dispară cu totul, dar aici lucrurile se încurcă rău de tot și vine vorba cu „interesul poartă fesul”.

Ce s-a întâmplat? În

bani buni în țările din jur, iar dacă pentru noi nu erau măști, cum să impui obligativitatea purtării lor? Recomandai doar ca ele să fie purtate de cei care aveau de unde și cu ce să le cumpere și gata. Te arătai și protector față de oameni și respectuos față de directivele O.M.S. Vorba cu „interesul...”. Noi livram la export măști atunci când se cereau, așa cum livram și grâu, iar la intern scum-

străinătate și a rămas în țară. În plus, au început să intre și importurile de măști contractate anterior de unele firme din România care, văzând golul de pe piața internă, au crezut că dau lovitura, fără să gândească la evoluția în timp a raportului cerere-ofertă.

Deci, iată-ne trecuți de „starea de urgență” și intrați în „starea de alertă” cu sute de mii de măști cu